

[Sędzia Przewodniczący Jachowicz Bogdan 00:36:37.384]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z 13 lipca 20 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa (...) S. i wspólnicy spółki jawnej z siedzibą w Ł. przeciwko A. N. oddalił powództwo, a szczegółowe rozliczenie kosztów pozostawił referendarzowi sądowemu, przy zachowaniu zasady, że powód przegrał proces w całości i istnieją podstawy do obciążenia go obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony przeciwnej. Z rozstrzygnięciem tym nie zgodziła się strona powodowa, zaskarżyła wyrok w całości i wniosła o jego zmianę i uwzględnienie powództwa. Apelujący zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczeniem granicy, granic swobodnej oceny dowodów, bezkrytyczne uznanie zeznań pozwanej i świadka Z. N., pominięcie sprzeczności z treścią dopuszczonych dowodów z dokumentów, a także nieustalenie faktów, że na mocy porozumienia z października 2018 r. miało nastąpić nie tylko przystąpienie A. N. do długu, ale i zmiana warunków spłaty długu, w wyniku której, gdyby dłużnicy spłacili zobowiązanie zgodnie z umówionymi warunkami, to uzyskaliby zwolnienie z części długu około 2,5 tysiąca złotych. Zarzucono naruszenie art. 327 ze znaczką 1 k.p.c. przez niewyjaśnienie w uzasadnieniu okoliczności, na podstawie jakich to okoliczności i dowodów Sąd uznał, że M. S. zawarł w imieniu powoda porozumienie, działając w celu przerzucenia odpowiedzialności majątkowej za długi Z. N. na A. N. i skąd miał wiedzieć, że A. N. odbiera treść porozumienia jako niezobowiązującą deklarację przypilnowania męża, aby spłacił ciężący na nim dług. Zarzucono także naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest 84, przez zastosowanie, chociaż nie przeprowadzonego żadnego dowodu w sprawie, z którego by wynikało, że zawierając porozumienie M. S. wiedział, z łatwością mógł się dowiedzieć, że A. N. jest w błędzie co do skutków prawnych czynności i zarzucono naruszenie art. 58 § 2 k.c., przez dokonanie takiej jego wykładni, że zawarcie z dłużnikiem porozumienia w zakresie spłaty długu zawierającego z jednej strony odroczenie terminu płatności i warunkową rezygnację wierzyciela z części roszczenia, a z drugiej strony zabezpieczeniem realizacji tych ustaleń poprzez przystąpienie do długu innej osoby stanowi naruszenie zasad współżycia społecznego. Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja jest niezasadna. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny, przy czym nadto zaznaczyć trzeba, że wobec faktu, że przedmiotowa sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, a Sąd Okręgowy nie prowadził postępowania dowodowego, zgodnie z dyspozycją art. 505 ze znaczką 13 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku obejmować winno jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Wbrew zapytraniu..., zapatrywaniu skarżącego Sąd I instancji dokonał prawidłowo...ej, gdyż odpowiadającej wymogom określonym w art. 233 § 1 k.p.c. oceny dowodów w oparciu o którą wyprowadził także końcowo trafne wnioski jurydyczne. Zarzut wadliwej oceny dowodów dla swej skuteczności winien określać jakich to konkretnych uchybień dopuścił się Sąd orzekający, naruszając tym samym zasady logicznego rozumowania bądź wskazania doświadczenia życiowego w toku wyprowadzenia wniosków w oparciu o przeprowadzone dowody. Skarży..., skarżący usiłuje wprawdzie formułować swoje zastrzeżenia w sposób mu odpowiadający, czyni to jednak jedynie pozornie. Myli ustalenia co do faktów z rozważaniami Sądu, co do rozumienia przez strony umowy, znaczenia tejże umowy, jej wykładni. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Rejonowy przyjął, że A. N. podpisała porozumienie, mocą którego przystąpiła do długu jako dłużnik solidarny, czym innym jest natomiast rozumienie tej czynności przez A. N. i tu Sąd Rejonowy przytł..., przytoczył jej rozumienie tej czynności. Wskazać należy, że ocena tego sposobu rozumowania, rozumienia czynności podlega weryfikacji na gruncie prawa materialnego, a nie procesowego. Podobnie co do procesu myślowego M. S. w zakresie oceny tego procesu, a zwłaszcza rozumienia przez A. N. treści postanowień umownych. Zarzuty w tym zakresie należałoby oceniać poprzez przesłanki z art. 84 § 1 k.c. Ma natomiast rację apelujący, że A. N. zeznała, że podpisywała komornikowi dwa dokumenty, czego raczej nie można ująć jako szereg dokumentów. Nieścisłości w tym zakresie nie mają jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia. Odnosząc się do zarzutu naruszenia 200, art. 233 k.p.c. podkreślić należy, że brzmienie, treść zapisów porozumienia nie były negowane ani przez strony, ani w ustaleniach Sądu. Rozbieżności dotyczą oceny, czy można zobowiązaniami z tego porozumienia obciążyć A. N.. W tym miejscu za bezzasadny uznać należy zarzut naruszenia art. 327 ze znaczką 1 k.p.c. Wbrew wywodom skarżącego pisemne motywy kwestionowanego rozstrzygnięcia pozwalają na odtworzenie rozumowania, które doprowadziło Sąd Rejonowy do wniosków ujętych w sentencji rozstrzygnięcia. Nie zawiera ono luk w zakresie elementów istotnych co uniemoż..., uniemożliwiłoby dokonanie kontroli orzeczenia. Natomiast świadomość M. S. co do rozeznania A. N. mogła wynikać z normalnej oceny zdarzeń z doświadczenia życiowego. Przy czym w świetle oceny Sądu Okręgowego

nie ma to znaczenia dla ostatecznego rozstrzygnięcia. Apelujący zasadnie zarzucił natomiast naruszenie przepisu art. 84 k.c. W świetle całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi, nie budzi wątpliwości konkluzja, że pozwana nie może skune..., skutecznie argumentować, iż składając oświadczenie działała pod wpływem błędu wywołanego przez powoda. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 14 stycznia 2009 IV CSK 358/08 baza LEX nie ma błędu, gdy, gdy ktoś świadomie składa oświadczenie nie znając jego treści. Z natury błędu, bowiem wynika przekonanie błędzącego, że postrzegany przez niego stan rzeczy odpowiada prawdzie. Stąd postawa osoby składającej oświadczenie świadomie wykluczająca możliwość poznania stanu fakty..., faktycznego wyłącza błąd. Osoba świadomie podpisuje dokument nie znając treści nie myli się, lecz świadomie akceptuje postanowienia zawarte w dokumencie. Bezzasadny jest natomiast zarzut naruszenia art. 58 § 2 kodeksu cywilnego. Przepis ten przewiduje nieważność czynności prawnej w razie jej sprzeczności z zasadami współzycia społecznego. Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że czynność prawna w postaci zawartego porozumienia jest sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. Do takiej oceny czynności prawnej może dojść ze względu na cel, do którego osiągnięcia czynność zmierza, rażąco krzywdzące działanie jednej ze strony, zachowanie nieuczciwe, nielojalne lub naruszające interesy osób trzecich. Tak też Sąd Najwyższy w wyroku z 3 lutego 2011 I CSK 261/10. Niewątpliwie za nielojalne naruszające interesy pozwanej ule..., na uznać należy zachowanie powoda w kontekście wytworzonej przez niego sytuacji presji na pozwanej. Trzeba bowiem pamiętać, że powód jako wierzyciel byłego męża pozwanej nie przyszedł do nich na umówione spotkanie celem omówienia sposobu spłaty zadłużenia przez Z. N.. Pojawił się tam nagle w towarzystwie organu egzekucyjnego. I nie jest prawdą, że pozwana uczestniczyła wcześniej w czynnościach komorniczych. Czynności te miały miejsce w firmach (...) co wynika z zeznań N., z protokołu w formie elektronicznej. Powód wykorzystał sytuację czynności komorniczej dla przeforsowania swych zamiarów. Przedstawiał w obecności pozwanej wizję odpowiedzialności Z. N. w tym i potencjalnie karną. Komornik w tym czasie zajmował ruchomości co do których pozwana zgłaszała swe prawa. Pojawiła się też kwestia ewentualnej możliwości licytacji mieszkania. Generalnie, więc uznać należy, że porozumienie zawierane w toku czynności komorniczych wywołało u pozwanej sytuację stresową. Na marginesie wskazać należy, że, że sam asesor komorniczy świadek M. [f 00:47:12.552] dwukrotnie zeznawał to jest 9 i 11 minuta, że była żona miała pomóc w spłacie długu. Ostatecznie padło, że ma spłacać. Za nielojalne wobec kontrahenta uznać należy, że powód jako profesjonalista nie poinformował pozwanej, że, że z uwagi na relacje z byłym mężem rozdzielność majątkową nie jest w żaden sposób zobowiązana i nie może zostać prawnie zobowiązana za długi byłego męża. Trafnie uznał Sąd Rejonowy, że A. N. nie wiązały z powodową spółką żadne stosunki zobowiązaniowe, zaś przedkłada..., przedkładając pozwanej do podpisu przygotowane uprzednio porozumienie zawierające oświadczenie o przystąpieniu do długu powód dążył do przerzucenia ciężaru odpowiedzialności majątkowej za zobowiązania swojego dłużnika na osobę trzecią to jest A. N.. M. S. działający w imieniu powodowej spółki, aby zachować się lojalnie powinien pozostawić pozwany..., pozwanej projekt porozumienia umożliwiając spokojną jego analizę, konsultację z prawnikiem i umówić się na podpisanie w późniejszym terminie zwłaszcza w sytuacji jakiegokolwiek wiadomo do powo..., powodu do podpisania przez nią tego porozumienia nie było. W konsekwencji Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że zawarta między stronami w dniu 25 października 2018 umowa o przystąpieniu do długu jest nieważna w świetle artykułu 58 paragraf 2 k.c. Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. To wszystko.

[KONIEC TEKSTU 00:49:21.002]